

Dagboksblad : dikter

Tufvesson, Theodor,

81 A Br.

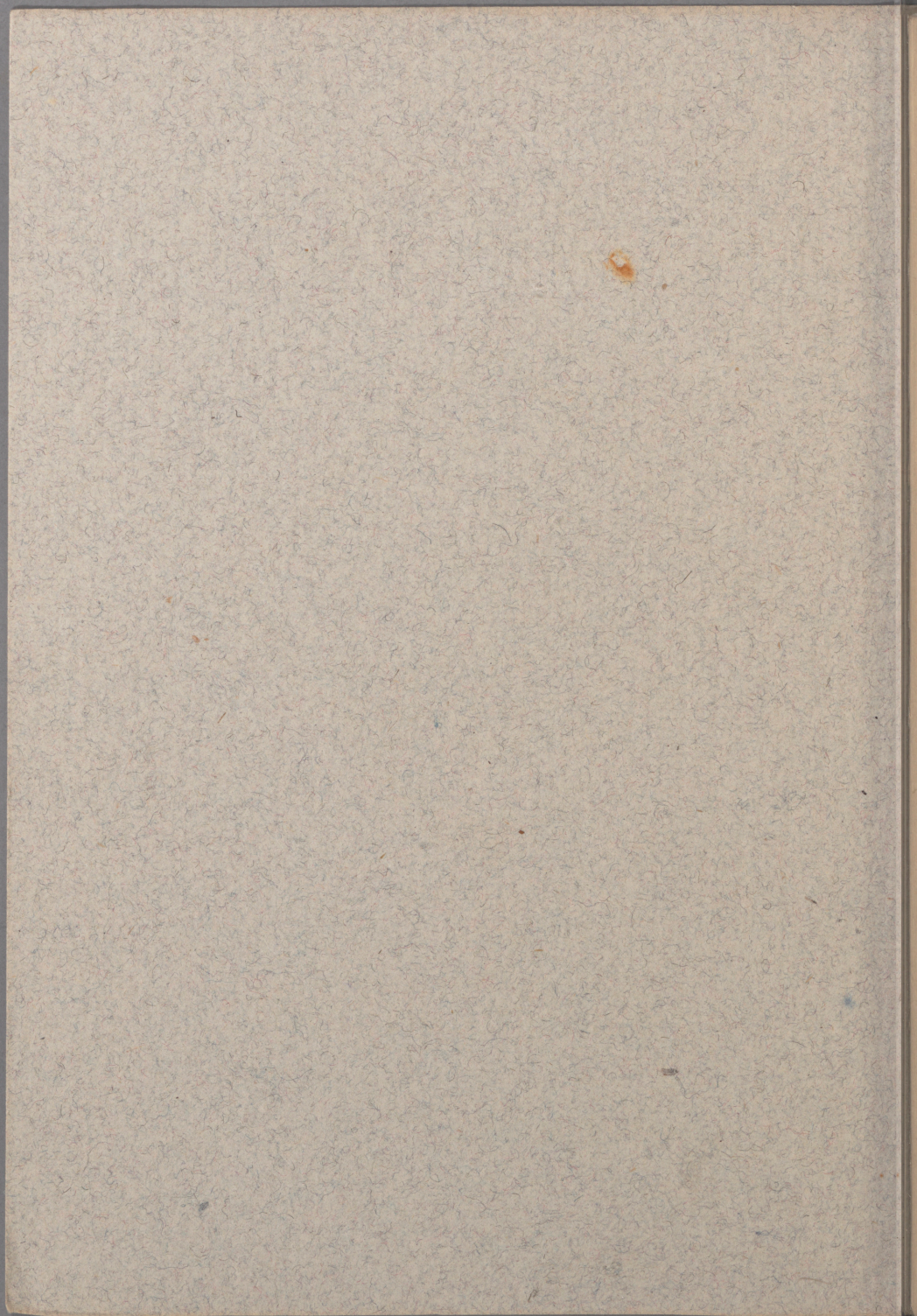

National Library
of Sweden

TUFVÉSSON, TH.
Dagboksblad

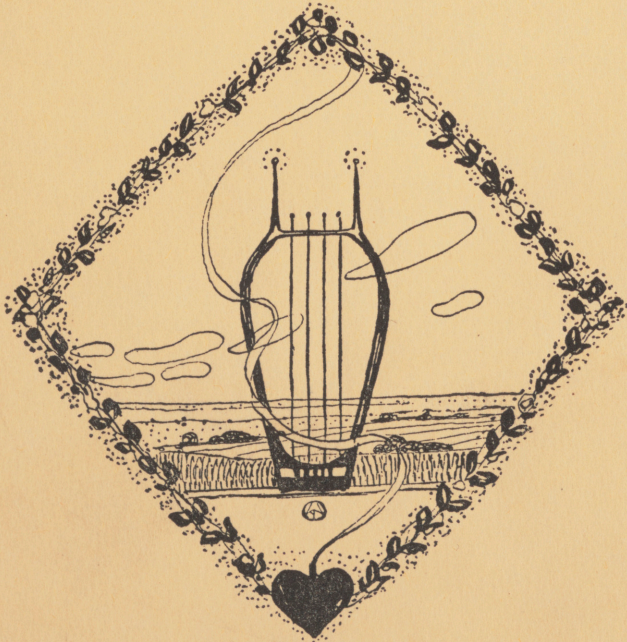
Vitt Lm.
(Bm)
o

Ullsten
1910

Vitt. Sv.
(Bv)

DAGBOKSBLAD

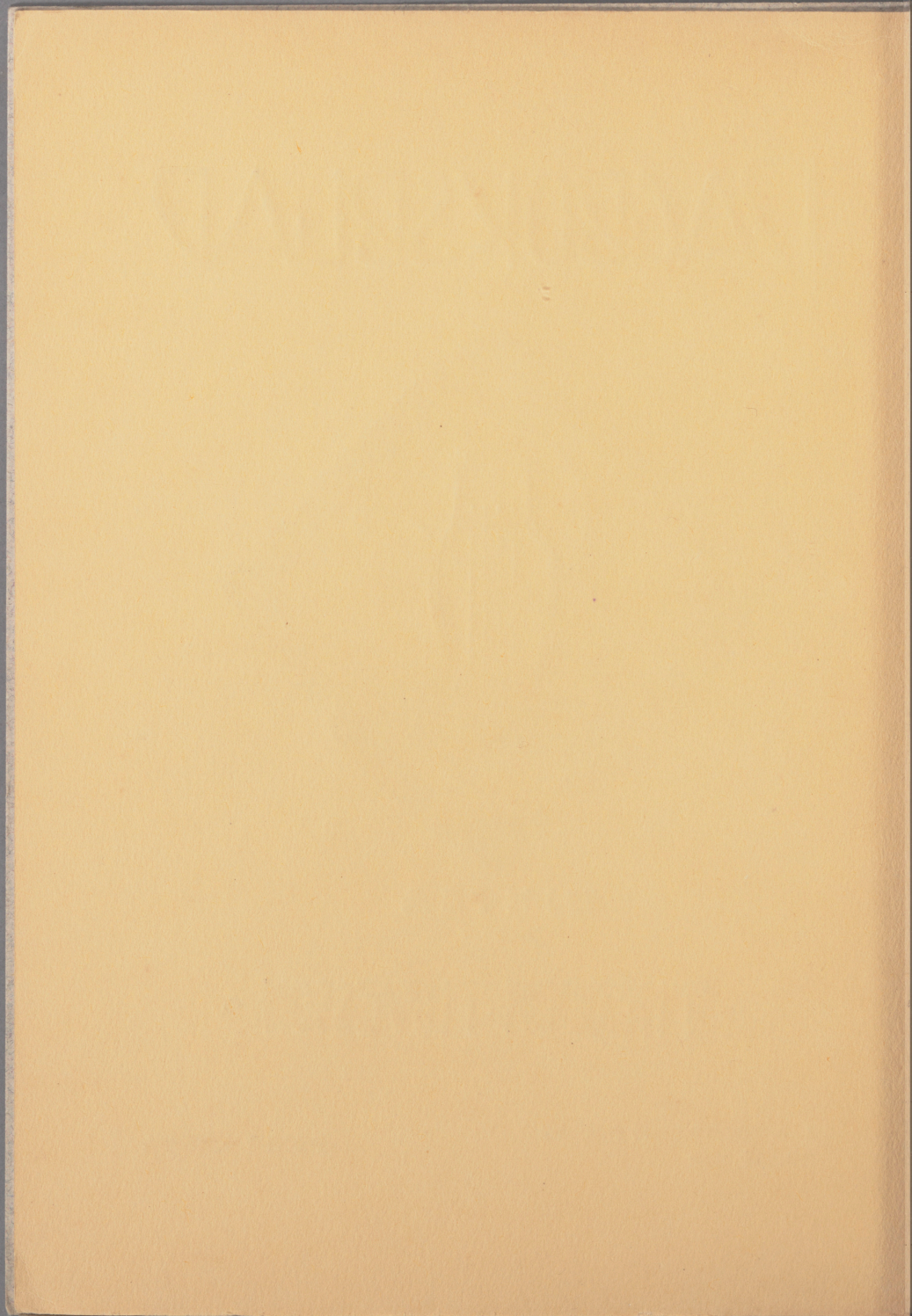

DIKTER
AV

THEODOR TUFVÉSSON

A.-B. FRAMTIDENS FÖRLAG
MALMÖ 1910

PRIS 1 KRONA

DAGBOKSBLAD

Omslagsteckning af Gösta Adrian-Nilsson

DAGBOKSBLAD

DIKTER

AF

THEODOR TUFVESSON

MALMÖ
AKTIEBOLAGET FRAMTIDENS FÖRLAG

1910

MALMÖ
TRYCKERI-A.-B. FRAMTIDEN
1910

En ensam stjärna bara i ett träd,
eller en stilla himmelsblånad,
som plötsligt brustit fram
i en sorgkvälls tunga grånad,

eller en droppe dagg, som brinner
på ett strå i aftonglöden,
eller en fågels drill i rymden
— kan frälsa en poet från döden.

DAGBOKSBLAD

I

När jag vaknade i morse
föll glittrande solguld in i mitt rum,
och när jag öppnade fönstret
smekte mig vinden fuktig och ljum.

Där prasslade något mot rutan . . .
— — — Jag höjde mig ut och fick fatt
i en gyllene kvist af hassel,
som brustit i blom i natt . . .

II

Det är en vårens dag i dag
— så svalt, så mildt och lugnt.

Och jag vandrar på en blommig äng,
där gräset lyser ungt . . .

Rundtom stå knoppande pilar,
som susa tyst.
— Mitt hjärta slår lyckligt som trädens.
Lifvet mig kysst . . .

Det är en vårens dag i dag,
så svalt, så mildt och lugnt.
All världen är en blommig äng,
där gräset lyser ungt.

III

För arlavindens smekning
vaknar vårens äng,
— det går ett silfversus genom luften
som en ton från en andesträng.

— De skälvande unga gräsen
i morgonens solsken le . . .
Daggklara blomsterögon
mot himmelen tacksamt se . . .

— Och ned öfver ängen pärlar
en lärkas glittrande drill.
— — — I ett ögonblicks lycka
tiden står still . . .

IV

Det kvällas sakta . . .
Himlen blir en rosig dröm.
Och öfver blonda marker
drar lösta dofters sommarström.

Det stillnar vida . . .
Vinden domnar i rågar och korn,
och alla vägar tystna.
— Men allt klarare lyser julinattens månehorn.

V

In i rummet
drar en sakta fläkt,
... kvällens svala andedräkt,
doftande af dagg och blommor.

Rundt i vrårna
börjar det att skymma smått.
— Mjukt och blått
sänker sig dunklet därutanföre.

— Men i körsbärsträdets krona
än ett flyktigt skimmer ler,
... och i skimret
blomsterstjärnor falla ner.

VI

Hemma,
bland blommande rågar jag går . . .

Rågarna ryka
i solens sken,
och bölja och bukta sig sakta
för sommarvind len . . .
— Blåklinten nickar mig minnen
ur ljusa år . . .
Men vallmorna lysa emot mig
som röda sår . . .

Hemma,
bland blommande rågar jag går.

VII

Ljust blått hvilar hafvet.
— Lättjefullt vågorna slå
 mot strändernas snöhvita bankar.
— Hän öfver djupen silfrade vägar gå.

Hviskande vinden drager
genom dynernas unggran och ljung.
Det rislar i vildråg och hafre.
— Rundtom stiger doften, sommarhet och tung.

Öfver himlens glansklara blå
tyst sväfvar en sky förbi — — —
Långt bort öfver flygsandsfälten
dör en fiskmå's skri — — —

Sandhammaren. _____

VIII

Sakta går min vandring genom aftonens fält,
som le mot mig svala och tysta,
stilla doftande i blåa skymningen,
af aftondaggen kyssta.

Mildt andas kvällen på min kind.
Hugsvalande faller ro i mitt sinne.
Jag vandrar lycklig utan mål,
— följd af ett barndomsminne.

IX

Blåsten har tystnat och det blånar stilla
mot skymning och kväll.

Träden fått ro,
och kronorna trötta luta
sig ner öfver gård och tjäll . . .

De grönskande markerna draga
ett befriande andetag
och slumra lyckliga in i aftonens fred . . .

Himlen blir full af stjärnor och dagg,
och stor kommer månen bort öfver vångar och
pileled . . .

X

Det grånar öfver bygden,
och vinden blir kall.

Vångarna le ej mera . . .

I träden hörs droppars fall.

Nu susar det tungt i rymden.

Regnet är öfver oss.

Rågarna piskas till jorden,

och i mulln slockna blåklint och vallmobloss.

XI

Röd sjunker solen . . . Himlen står strödd
med dunkelt brinnande skyar.

Träden lysa . . . Markerna stänkas med blod.
Rutorna glimma i fjärran byar.

Så slocknar det plötsligt . . . Skyarna hänga,
svarta, trase vid trase.

Marker och träd suddas ut. Bygden svepes
i mörkningens gråa lase.

XII

I den fallande kvällen jag går
längs pilarnas mörka rad.
Där dala gulnade löf på min väg . . .
— Det är väl höstens första blad!

Med sakta snyftan drar vinden
genom rågstubbens gula strå.
— Nu börjar det regna från träden,
droppar, stora och grå.

Rundtom sjunka gårdar och marker
i dimmornas våta graf . . .
Jag vandrar i tankar hemåt.
— — — Hvar blef min sommar af!

XIII

Så tungt kring gården
dimman står,
— andas på min ruta
tår på tår.

Gråa tårar . . .
— Och i mitt rum
faller dagern
mörk och stum.

— Ute ingen fågel sjunger,
inget blad sig rör.
. . . Det är så stilla,
som när någon dör.

XIV

Oktobersöndag dåsar
skum och mulen öfver byn.
Regnet faller, regnet faller
från den gråa skyn.

Ingen människa på vägen,
där den ringlar svart och våt.
Tyst och dödt, tyst och dödt,
— bara regnets gråt . . .

XV

Jag ligger och lyss till nattens mummel kring
gården.

— — — Det prasslar och knäpper därute i
halmtakens strå.

Fram ur markernas mörker slår vinden,
och tunga suckar genom almarna gå.

I de vaggande, svarta kronorna framför mitt
fönster

ser jag stjärnornas flämtande, isiga sken.

— — — Längorna sofva omkring mig — — —

Hårt mot min ruta
knackar i blåsten en löflös gren.

XVI

Det har blifvit så underligt stilla härinne,
och dagern så blid och blek.

— Den första snön börjat falla . . .

Jag ser genom fönstret flingornas mjuka lek.

— Den första snön börjat falla . . .

Vägen därute och pilarnas bård

i darrande töcknen bli borta . . .

— Tyst hvitnar nu till vinter hemmets gård.

XVII

Det är tyst i rummen, — en klocka slår
med långa och töfvande slag.
Därute faller den sista glimten
af en döende vinterdag.

Det bleka skimret darrar ett ögonblick
bland blommorna i fönstrets karm.
Så mörknar det hastigt. Kvällen
faller grå och arm.

— — — — —
I salen hör jag nu någon sakta gnola
och någon, som går och går.
— Det är mor.

Drömmer jag,
— eller är det inte en kväll
i för längesen gångna år!

XVIII

Stigen uppför åsen gick jag i dag,
— lockad af barndomsminnen.

Hälsande skimrade mot mig
vildrosens blom på tinnen.

Vildrosens blomma så hvit och röd
som en vårdag i barndomsåren.

... Men ack! För längesen död
var prinsessan därinne i snåren!

MOR

Du går allen på trädgårdsgången,
där några gammalblomst glömts kvar.
Framför lavendeln tyst du stannar,
— ett af dess blåa blom du tar.

Du smeker sakta de bleka bladen
och så i drömmar länge står.
— Ack, i lavandelns blomdoft lefver
än visan från din ungdoms år!

I VÅREN

Jungfru, har du ej märkt,
hur allt längre och längre blir dagen?
— Hasseln står redan i blom
och snödroppen lyser i hagen.

Jungfru, jag ber dig,
lossa en smula på fönsterhaken!
Se, hur solskenet leker på gården,
se, hur himlen står blå bortom taken!

Jungfru, se våren är nära!
Så lämna din väfstol en timma!
Räck mig handen och kom . . .
Ser du ej undret emot dig glimma.

Jungfru, jag ville dig kransa
med vårblomst från marken och hagen!
Jungfru, jag ville dig lyfta
högt i den strålande dagen!

VÄRBY

GAMMALDAGS

I

Nyss knastrade små rädda steg
i apelgårdens gång . . .
Nu är det tyst . . . Blott ifrån tornet
hörs väktarns midnattssång.

Nu knarrade bestämt en port . . .
Det lyste hvitt ett ögonblick
emellan äppelträden . . .
Hvem var det, som därinne gick?

II

Ack, kunde skön jungfrun väl sofva!
Därute stod natten af dofter full,
och in genom blyfattad ruta
rann månens dårande gull . . .

Och hon visste, att vid apelgårdsmuren
stod pagen i väntan blyg . . .
Så underligt fort hennes hjärta slog!
Hon skyndade ned i smyg . . .

III

Det susade sakta i trädens blad . . .
Och stjärnorna skimrade matt
genom grenarnas blomsterskyar . . .
Och så tung steg doften i natt.

Å gudskelof, nu var porten stängd. —
Och väktarn ingenting sett.
— — — »Ja, här har du mig nu, lilla pagen min
som i visorna dina du bedt!»

— — —

Och pagen log med en mun så röd
och tog skön jungfrun i hand . . .
Och de gingo sig bort i månans sken
genom blommande sädesland . . .

I HÖSTEN

Och här är hagen . . .

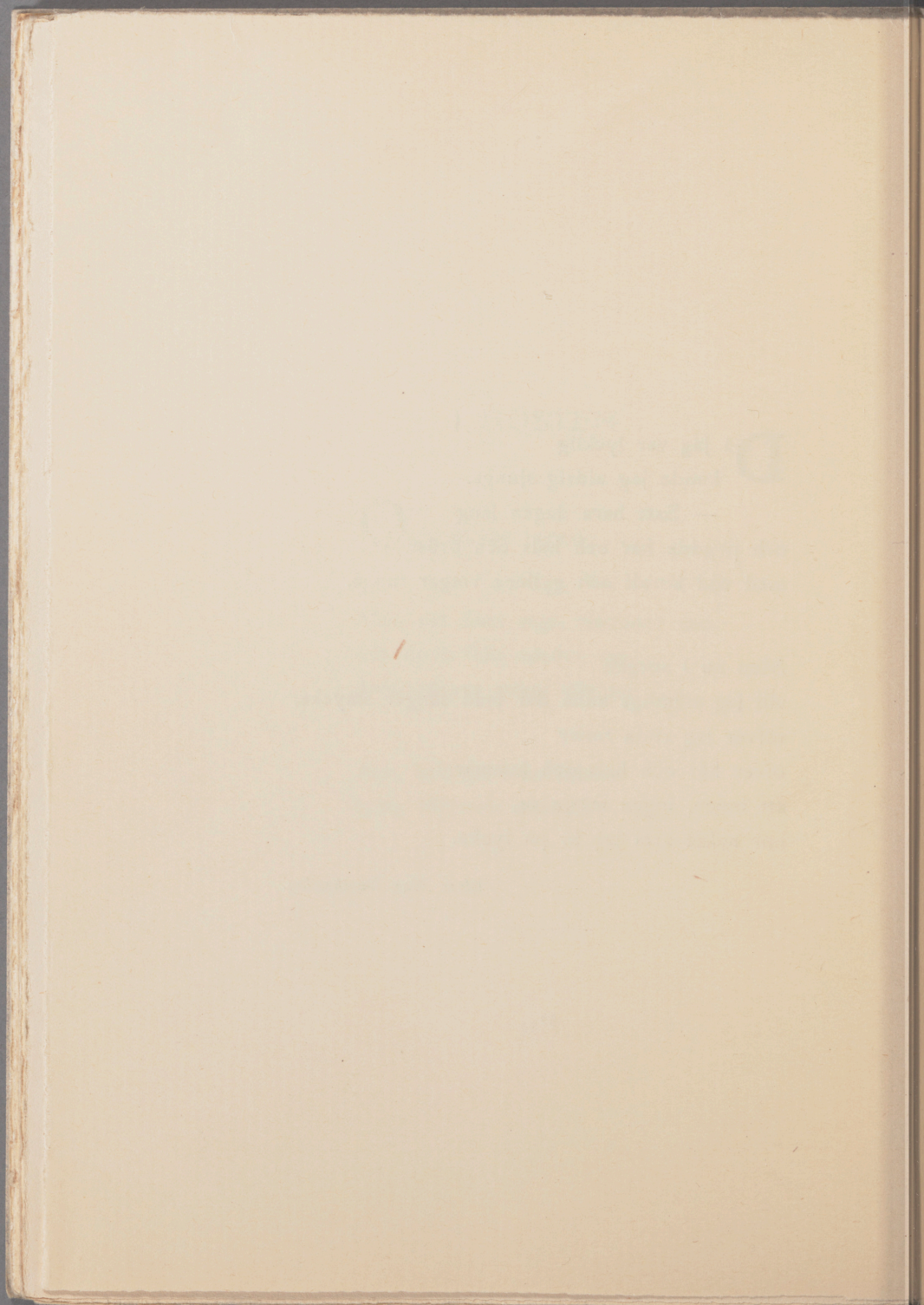
Men det finns inga blommor mer
och döda falla bladen ner
öfver vårens stigar därinne . . .

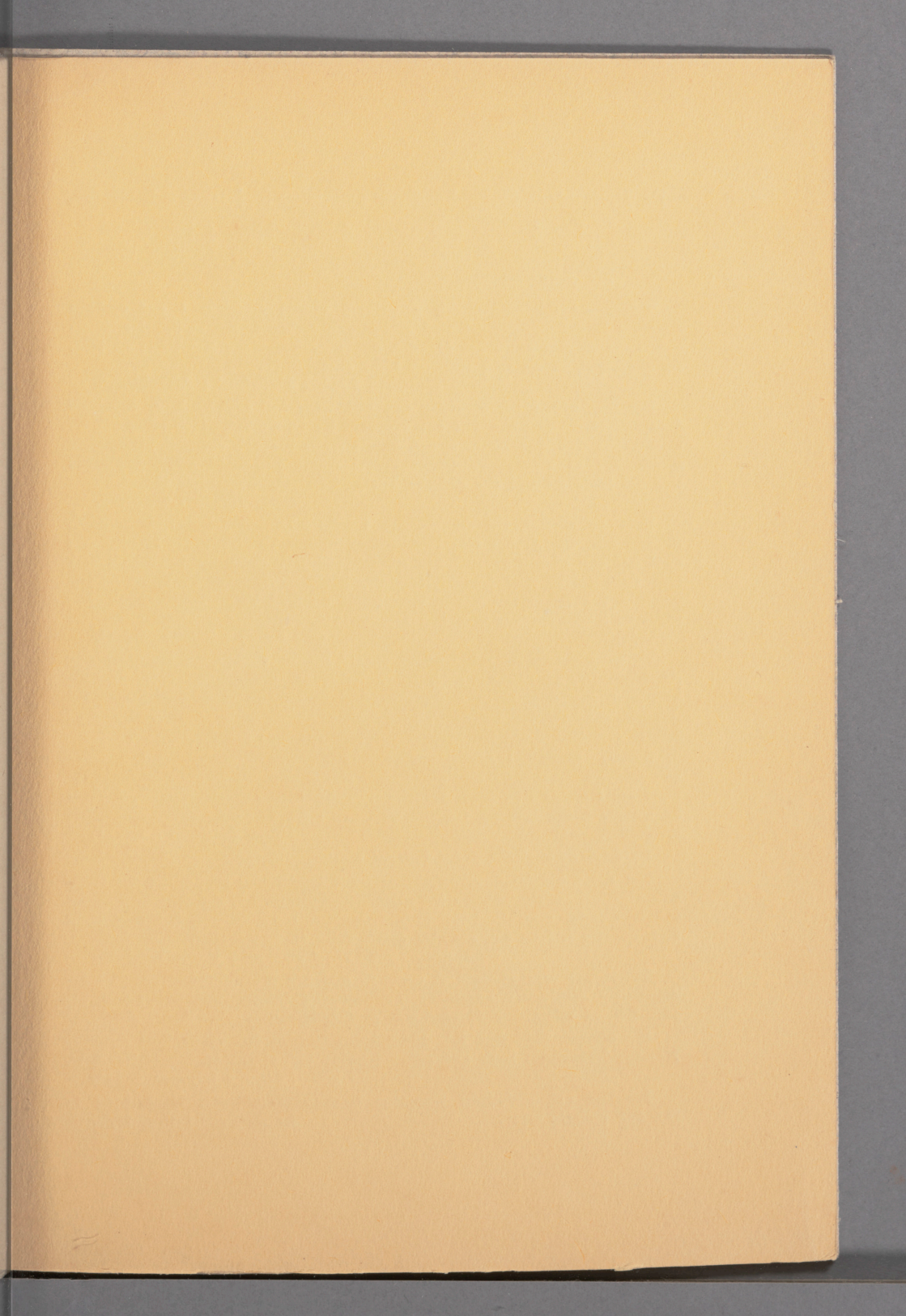
Ack, kall mörknar hösten
kring Hjärtats minne . . .

Då jag var lycklig
kunde jag aldrig sjunga.
— Satt bara dagen lång
och prydde hår och hals och bröst
med röd korall och gyllene ringar tunga.

Men nu i sorgen
vill jag ständigt mina dar med sånger smycka,
väfver jag röda toner
öfver hår och hals och lemmar,
att ingen, ingen måtte se,
hur naket arm jag är på lycka.

Efter *Max Dantheuday*.

På Framtidens förlag har förut av samme författare utkommit
Där hemma och andra dikter. Pris 1 kr.

Ur pressens omdömen:

Tufvessons stämnings- och naturlyrik samlas stundom i små verkligt distinkta landskapsetsningar med stämningen dallrande mellan linjerna. *Detta natursinne är icke oäkta och litterärt, och herr Tufvesson kan träffa en bild, ett dagerspel, så att man reagerar inför dem.*

Docenten *Fredrik Vetterlund* i Aftonbladet.

För den, som söker en enkel och god, mild och sval lyrik, är boken ett fynd. — — — vad han sett och tillägnat sig av sin hembygds natur och liv förmår han ofta nog ge form och färg i ett mjukt och ovanligt uttrycksfullt språk. Två av samlingens dikter kunna enligt min mening fullt jämföras med det bästa av vad den skånska hembygdskvädningen någonsin skapat.

Einar Norlén i Östgöten.

Rakt ur hjärtat, till de rytmer, i vilka stämningen böljar, flöda dessa diktens ord, när de äro som bäst. Denna blonda visa — — — berättar med egna ord och skapar sålunda nya stämningsvärden. — — — här finnes vers som talar om en med Ludvig Holsteins jämförlig förmåga att avlocka hemligheten i hemnaturens leende eller gåvan att med Viggo Stuckenberg tyda ångesten i mossens öga mot den kvällsgråa rymden.

Otto Lundh i Stockh. Dagbl.

— — den som själv har någon sång i blodet, förstår, att här föreligger ett debutarbete av ovanligt slag. — — — så äro samtliga dikter var för sig helgjutna och fullfärdiga documents humaines av en skald som hunnit till emognad och visshet om arten av sin sång. — — — en sång, som går ur hjärtat och därför går till hjärtat. *Harald Johnsson* i Krist. Läns Tidn.

Slätten, särskilt i sommarstämning, har Theodor Tufvesson bra grepp på. — — Skär och fin och andaktsfull slår den gamla bygdens söndagsfrid emot oss i denna lilla pärla till dikt — — — »Stilla söndag» — —. Slättens barn skola känna igen sig i denna dikt och i många av de andra, som häftet innehåller.

John Österman i C-bl.

En frisk naturglädje andas i dessa strofer. *Göteborgs Aftonblad.*

Det sobra urvalet visar en aktningvärd konstnärlig taktfullhet och självkritik — — — Personligen har undertecknad värmts av den lågmält diskreta stämman, som otvetydigt är äkta samt den tysta, stilla och vackra värld förf. rör sig i. *Han har avlockat gamla visor ett nytt tonfall.*

Axel Ahlman i Finsk Tidskrift.

Tufvessons vers gömmer ej ringa av den hos Hans Larsson gömda helgdaysfriden — lugnet, trevnaden, stillheten, en vid försjunkandet i landskapsens frodiga välmåga, tyst, nöjd och glad harmoni. *Nya Dagl. Alleh.*

I Theodor Tufvesson har den skånska bygden fått en hänförd dyrkare. Hembygdskänslan i hans små soliga stycken har nästan en religiös karaktär. Docenten *Albert Nilsson* i Lunds Dagbl.

Känsligt och melodiskt återgivna landskapsstämningar. Hans hand är lätt och penseln mjuk. *Bo Bergman* i Dag. Nyh.

